

‘Brutale parkiet is juist een echte Amsterdammer’

Na zeven jaar neemt Frank van Groen (50) afscheid als voorzitter van de Vogelwerkgroep Amsterdam.

PATRICK MEERSHOEK

Vogelend vliegt Frank van Groen de hele wereld over en bij terugkeer in Amsterdam valt hem altijd weer op hoe keurig aangeharkt het hier is. Ook dat kleine beetje natuur in de stad. “Bestuurders hebben een onbedwingbare neiging te maaien. We hebben een heel zacht voorjaar. Net nu alles begint te bloeien, worden de maaimachines weer op pad gestuurd. Bloeiende bermzaden zitten vol insecten en vormen dus een bron van voedsel voor vogels, maar daar wordt amper rekening mee gehouden.”

De belangen van vogels in en om de hoofdstad – ongeveer één miljoen exemplaren, verdeeld over meer dan driehonderd soorten – worden scherp in de gaten gehouden door de Vogelwerkgroep Amsterdam. Toen de ene na de andere vogel zich te pletter vloog tegen de nieuwbouw op het Science Park, trad de werkgroep in overleg met de beheerders van het gebouw. Van Groen: “Er zijn nu speciale strips op de glazen wanden aangebracht. Het zijn vaak simpele maatregelen

waarmee zo’n probleem kan worden opgelost.”

Het beschermingswerk is slechts een onderdeel van de activiteiten, vertelt de bioloog, die na zeven jaar afscheid neemt als voorzitter van de werkgroep. Er worden populaire cursussen voor beginnende vogelaars gegeven en excursies en lezingen gehouden en er wordt meegewerkt aan landelijke vogeltellingen. Van Groen werkt nu mee aan onderzoek in Flevoland. “We beginnen om half zes in de ochtend, opdat we de zonsopgang kunnen meepikken. Die eerste paar uur valt meer te zien dan de rest van de dag.”

Amsterdam – hoewel niet vergelijkbaar met bijvoorbeeld het Amazonegebied, de favoriete stek van Van Groen – is een interessante stad voor vogelaars. Buitenlandse bezoekers zijn vaak verrast door het aanbod. Rustige gebieden aan de rand van de stad, zoals het Diemerpark en Botsbol, kennen een grote rijkdom aan soorten, maar ook in de stadsparken, met al hun drukte en gedoe, weten bijzondere vogels een plek te vinden, zoals de holenduif dat in de oude bomen van het Vondelpark doet.

Interessant noemt Van Groen de voortdurend botsende belangen in de stad. De ene bewoner geniet van een zwerm halsbandparkieten, de andere grijpt de telefoon om de verdelger te bellen. De halsbandparkiet staat als

Frank van Groen: ‘Bestuurders hebben een onbedwingbare neiging te maaien.’

FOTO JEAN-PIERRE JANS

succesvolle exoot trouwens ook in kringen van vogelaars ter discussie. Er wordt op de jaarvergadering nog geen ‘minder, minder, minder’ gescandeerd, maar er zijn leden die vinden dat de bontgekleurde nieuwko-

‘Van de eerste koekoek in het voorjaar word ik ook nog steeds blij’

mers eigenlijk niets te zoeken hebben in Amsterdam.

Van Groen noemt de parkiet – brutaal en luidruchtig – juist een echte Amsterdamse vogel. “Er zijn ook geen aanwijzingen dat hij andere soorten

verdringt. Het heeft er alle schijn van dat de halsbandparkiet een niche heeft ontdekt in de stadsnatuur. Vanuit de bases Amsterdam en Den Haag veroverft hij de hele Randstad.”

Van Groen kan genieten van dat succes, zoals hij ook enthousiast is over de Nijlganzen die zich in het Vondelpark hebben gevestigd. “Die horen daar eigenlijk ook niet, maar het is prachtig dat ze er zijn.”

Zo nu en dan heeft Amsterdam bijzondere passanten, die niet alleen de leden van de Vogelwerkgroep, maar het hele landelijke netwerk van vogelaars op stelten zetten. Twee jaar geleden was er een krekkelzanger op de oude joodse begraafplaats naast het Flevopark en het jaar daarvoor een kleine klapekster op het Science

Park. Binnen enkele uren waren honderden fanatieke vogelaars uit het hele land ter plaatse, met verrekijker en telelens, om op hun ‘life list’ een kruisje te zetten achter de krekkelzanger en de kleine klapekster.

Van Groen herkent de opwinding die deze spotters beving. “Ik heb dat gevoel ook vaak. Als ik tijdens een telling op de Kinseldam tien reuzensterms op me af zie komen, realiseer ik me dat dat plukje tien procent van de gehele populatie in Nederland vormt. Maar ik ben ook onder de indruk van een veelvoorkomende vogel als de grutto, die in één ruk van het weidelandschap van Amsterdam naar de rijstvelden in Senegal vliegt. En van de eerste koekoek in het voorjaar word ik ook nog steeds blij.”